

Regele Mihai - Trădător al României! (1)

Vladimir Roşulescu (<https://www.art-emis.ro/vladimir-rosulescu/>) © 30 August 2015

Poporului roman i-au fost ascunse adevăruri esențiale ale actului politico-militar de la 23 august 1944. adevăruri nefaste pentru România. Când efectele actului de trădare a țării și armatei sale s-au resimțit, nici una dintre forțele implicate nu a avut interesul să-și dezvăluie contribuția rușinoasă. Sovieticii nu doreau să dezvăluie că ruperea frontului spre România a avut la bază o trădare care leza glorioasa armată sovietică și contribuia la victoria ei finală. De partea română, comuniștii nu au dorit nici ei să facă publică participarea mârșavă la subminarea rezistenței armatei și predarea teritoriului țării inamicului dornic de răzbunare. Cu atât mai mult, Casa regală, respectiv regele Mihai I a căutat să ascundă poporului participarea sa la trădare și la suferințele a sute de mii de militari și a milioane de români, apoi a întregii țări. Toți - sovieticii, comuniștii români aserviți inamicului și regele - au trecut imediat la falsificarea adevărului istoric privind actul de trădare plănuț în comun. Pentru posteritate toți au mințit, împinși de motive diverse. Rușii au vrut să păstreze aureola de eliberatori victorioși. Comuniștii și regele Mihai au vrut să mușamalizeze vinovăția trădării lor, nimicnicia alianței lor. În istoria creată în deceniile următoare s-a trecut cu vederea, în mod deliberat, situația militară a României în primăvara și în vara

anului 1944 și, mai ales, nu s-a spus nimic poporului român despre marea trădare de pe frontal de la Iasi, din 20 august 1944, trădare pusă la cale cu implicarea comandantului Armatei a 4-a române, generalul de Corp de Armată, Mihai Racoviță și savârșită în strânsă legătură cu Casa Regală și cu Partidul Comunist. Au fost prezentată în mod denaturat situația militară a României de dinainte de 23 august 1944, precum și tratativele diplomatice ale guvernului Antonescu de la Cairo și Stockholm, tratative inițiate încă de la sfârșitul anului 1943, ca și despre rezultatele acestora. Nu s-a suflat o vorbă despre manevrele cercurilor palatului de sabotare a acestor tratative și nu s-a spus până acum nimic despre conspirația Casei Regale și a P.C.R. pentru arestarea lui Ion Antonescu și a apropiaților săi. Trădătorul comunist, Emil Bodnaraș, a uneltit, la Palat, deschiderea frontului românesc prin așa-numita „Poarta Iașului”[1].

Sfârșitul anului 1942 a adus schimbări importante în situația de pe front. Inițiativa strategică a Germaniei s-a șubrezit pe mai multe fronturi. Între 23 octombrie și 3 noiembrie 1942, a fost înfrântă armata germană din nordul Africii, în batalia de la El Alemain, iar după scurt timp, între 12 și 18 ianuarie 1943, armatele sovietice au străpuns blocada Leningradului. Armatele germano-române de

la Stalingrad au capitulat la 2 februarie 1943. Înfrângerile acestea i-au dat certitudine Mareșalului Antonescu că Germania era pe cale să piardă războiul. Încă din noiembrie 1942, în trenul ce-l aducea spre București de la o întrevedere cu Hitler, Antonescu a făcut o declarație senzațională: „Germania a pierdut războiul, trebuie acum să ne concentrăm să nu-l pierdem pe al nostru!” Demersurile făcute ulterior de Antonescu, pentru încheierea unui armistițiu cu sovieticii, au avut darul să confirme această îngrijorare și preocupare.

Barbu Știrbei, trimis la Cairo sub numele de Bond

Încă din februarie 1943, Mareșalul Antonescu i-a propus lui Mussolini iesirea comună din război, iar în septembrie 1943 au început negocieri secrete pentru încheierea unui armistițiu cu anglo-americanii. Au mai avut loc în octombrie, același an, la Lisabona, încercări de armistițiu cu englezii. A fost abordat în acest scop inclusiv Suveranul Pontif. După întrevederea serviciilor secrete aliate la Cairo, s-a decis trimiterea misiunii colonelului De Castela în România, împreună cu alți doi ofițeri, pentru a lucra ca intermediari între aliați și București. Acesta a fost prins la parașutare și instalat, în București, într-un apartament al Jandarmeriei, la ultimul etaj. Ca urmare a parașutării colonelului De Castela în România, principele Barbu Știrbei este trimis în cel mai mare secret la Cairo, sub numele de Bond, cu un pașaport dat de Antonescu, dar la Istanbul este demascat nemților de către englezi, care nu erau pentru ieșirea României din Axă. Churchill miza pe faptul că germanii și românii vor temporiza înaintarea rușilor spre Europa, iar o debarcare anglo-americană în Balcani ar tăia drumul rușilor spre Europa. Acest plan a întâmpinat opoziția președintelui american Roosevelt. Pentru limitarea duratei războiului și limitarea înaintării și pretențiilor sovietice au contribuit și cererile americane, din ianuarie 1943, reluate în ianuarie 1944, adresate țărilor Axei, inclusiv României, de capitulare necondiționată, cereri prezentate și în negocierile de armistițiu de la Cairo, din martie 1944, respinse atât de către guvernul Antonescu, cât și de opoziția Maniu-Brătianu, fapt ce a dus la prelungirea războiului cu peste un an. Churchill urmarea o politică în doi cu S.U.A., iar Roosevelt voia o politică în patru și lichidarea Imperiului Britanic. O problemă ridicată de către partea română, la negocierile de la Cairo și respinsă de către anglo-americani, a constituit-o problema Transilvaniei de Nord, răpită de către Ungaria prin Dictatul de la Viena. Anglo-americanii au declarat că aceasta problemă va face obiectul negocierilor la Conferința de Pace, după terminarea războiului. Deoarece partea română nu avea nici o garanție că anglo-americanii vor retroceda acest teritoriu, a respins propunerea. După Primul Război Mondial, România trebuise să-și obțină cu arma în mână teritoriile promise de aliații apuseni la atragerea sa în luptă. Deci avea o tristă experiență în raport cu promisiunile marilor puteri.

175 de mii de militari români au luat drumul lagărelor sovietice

Rușii își urmăreau, și ei, cu destulă abilitate interesele. Încă din octombrie 1943, la Conferința miniștrilor de externe de la Moscova și apoi la Conferința de la Teheran a șefilor de state din U.R.S.S., S.U.A. și Anglia, Molotov, ministrul de externe al U.R.S.S., a afirmat că „singurul om ce poate face o atare schimbare de front în România este Mareșalul Antonescu”. Pe la mijlocul lunii septembrie 1943, Mihai Antonescu aducea la cunoștința lui Dulles că „participarea României la război nu mai e decât simbolică. A rupe cu acest simbol, înseamnă a expune România celor mai grave represalii. Asta nu e cu puțință decât în cazul unei debarcări aliate”. Cu acest prilej, el a insistat asupra inoportunității schimbării regimului Antonescu, care dispunea de 45 de vagoane de aur, de mari cantități de cereale și de un milion de soldați înarmați. „Numai guvernul de azi poate refuza nemților aceste rezerve prețioase. În ziua când Mareșalul ar dispărea, nemții ar lua totul pentru nevoile lor, iar la guvern ar așeza slugi politice, probabil chiar pe foștii legionari, care ar suprima pe toți antoniștii și pe toți rezistenții, adică toată elita românească”. Temerile lui Mihai Antonescu s-au adeverit, rezervele de aur și de cereale nu au fost luate de către nemți, ci de ruși, iar milionul de ostasi, din cauza complotului Palatului Regal și a grupului de complotiști - Bodnaraș, Dămăceanu,

Aldea, Racoviță - a fost dezarmat, circa 175 de mii dintre ei au luat drumul lagărelor sovietice, iar „Poarta Iașului” a fost deschisă, fără lupte, trupelor sovietice. Roosevelt susținea capitularea necondiționată. În negocierile de armistițiu de la Cairo, a ieșit în evidență faptul că între Departamentul de Stat al SUA, reprezentanții militari, și președintele american Roosevelt existau serioase divergențe de opinie. Departamentul de Stat, prin secretarul său, Cordell Hull, sprijinit de reprezentanții militari, a salutat propunerile românești de armistițiu arătând că „noi credem că ei singuri (românii - n.a.) trebuie să decidă dacă vor o lovitură de stat a lui Maniu, sau ieșirea din Axă o va face guvernul Antonescu. Dar, pentru o schimbare de front, recunoaștem că, dacă el, Mareșalul Antonescu, vrea și este hotărât să o facă, numai el are mijloacele necesare și cele mai mari șanse de succes. Autoritățile americane considera acțiunea României de o importanță excepțională. Ea (România) trebuie să aibă statut de cobeligerantă și trebuie să acționeze cât mai repede”. Dar Roosevelt a rămas neclintit în decizia de capitulare necondiționată. Sunt multe întrebări care s-ar putea pune acum, după mai bine de o jumătate de secol de la eveniment:

De ce acest armistițiu nu a fost făcut?

- Cum s-a putut pierde acest atu militar extraordinar, scurtarea considerabilă a războiului, cu cel puțin un an, și chiar câștigarea lui atunci?
- De ce a fost arestat șeful suprem al armatei (de facto - n.r.) care putea obține schimbarea de front și acordarea statutului de cobeligerantă României?
- Cum de s-a putut ordona de către regele Mihai dezarmarea armatei și încetarea focului înaintea semnării oricărui document de armistițiu?
- Opoziția din România - Maniu și Brătianu - nu au colaborat strâns cu Antonescu la toate negocierile de armistițiu în vederea ieșirii României din războiul alături de Axă, ci i-au pus piedici, Antonescu a propus opoziției chiar să abandoneze puterea dacă aliații preferau să negocieze cu opoziția română. Guvernul sovietic a răspuns categoric, prin consilierul Semionov, la discuțiile dintre putere și opoziție: „Noi, rușii, preferăm să negociem cu actualul Guvern al României și suntem gata să-l ajutăm să elibereze țara de germani”, iar la Cairo, ambasadorul rus Novikov, ca și ceilalți doi aliați, s-a pronunțat categoric: „El preferă negocieri cu Mareșalul Antonescu și nu cu trimișii Regelui”.

Primele negocieri ale României cu U.R.S.S. au avut loc la Stockholm unde s-au obținut și unele avantaje. Deoarece negocierile de la Cairo trenau din cauza poziției rigide a S.U.A. (care cereau capitularea necondiționată), cât și din cauza unor tratate încheiate anterior cu U.R.S.S., pentru crearea de zone de influență sovietică din Balcani, inclusiv în România, guvernul Antonescu a început negocierile de armistițiu la Stockholm cu guvernul sovietic, prin ambasadorul acestuia, doamna Alexandra Kolontay, în decembrie 1943. În vederea asigurării succesului acestei acțiuni, guvernul Antonescu a făcut o serie de schimbări diplomatice în capitalele susceptibile de a oferi posibilități de contacte și de negocieri. Ca urmare, a fost numit Cretzeanu la Ankara, George Caranfil la Helsinki și Fred Nanu la Stockholm, ca miniștrii plenipotențieri. La Stockholm, Fred Nanu a fost contactat de către ruși în vederea negocierilor de armistițiu. Contactul, discuțiile și negocierile din capitala suedeză s-au concretizat prin formularea unor condiții precise de armistițiu și nu de capitulare necondiționată, cum ceruse Roosevelt la Cairo. Privind problema Transilvaniei de Nord, U.R.S.S. considera Dictatul de la Viena nul și neavenit, iar Transilvania urma să revină în întregime României. În forma sa finală, proiectul de armistițiu cu U.R.S.S. de la Stockholm conținea următoarele condiții:

1. Trupele române de pe front, fie urmau să se predea rușilor, fie urmau să atace trupele germane. Rușii se obligau să le aprovizioneze cu armament și alte materiale necesare și să rămână la dispoziția lui Antonescu și Maniu pentru a restabili independența și suveranitatea României;
2. Rușii acceptau ca România să dea un ultimatum de 15 zile Germaniei, pentru a-i părăsi teritoriul, înainte de a-i declara război. În cazul retragerii trupelor germane, România poate rămâne neutră;
3. Arbitrajul de la Viena era considerat nul și neavenit. Transilvania urmând să revină la patria-mamă în

totalitate;

4. Rușii se multumeau numai cu o fâșie de trecere în nordul țării, iar guvernul român putea să-și exercite funcțiile în partea țării neocupată de armatele sovietice.

Condițiile de armistițiu negociate la Stockholm cu rușii, deși mult mai avantajoase pentru România, față de cele de la Cairo, implicau recunoașterea anexării Basarabiei și Bucovinei de Nord de către Rusia.

În paralel cu negocierile de armistițiu de la Stockholm și Cairo se urzea un complot regal, privitor la tratativele de armistițiu de la Stockholm. Prin trimișii regelui, se duceau tratative cu Partidul Comunist de scoatere a României din războiul antisovietic. Oricât s-ar nega sau subestima azi, P.C.R. și regele au jucat un rol important în complotul de la Palatul Regal și în trădarea de la Iași, dar și în desfășurarea ulterioară a evenimentelor declanșate la 23 august 1944.

După parașutarea lui Emil Bodnaraș în România, în primavara anului 1944, au avut loc frecvente întâlniri între cercurile Palatului și delegatii P.C.R. Prințul Știrbei i-a acordat chiar găzduire lui Emil Bodnaraș după parașutare. În noaptea de 13/14 iunie 1944, a avut loc o întâlnire conspirativă (ultima) a reprezentanților P.C.R., Emil Bodnaraș și Lucrețiu Patrașcanu, cu reprezentanții Palatului Regal și ai armatei: generalii Constantin Sănătescu, Aurel Aldea și Gheorghe Mihail, colonelul Dumitru Dămăceanu, Ioan Mocsony Stârcea, Mircea Ioanițiu și Grigore Niculescu-Buzești, cifrator în Ministerul Afacerilor Externe român. Cu acest prilej, Emil Bodnaraș a criticat orientarea cercurilor palatului de a reduce acțiunea de răsturnare a lui Antonescu la o simplă lovitură de palat înfăptuită de un grup de persoane și de a evita o participare mai largă a maselor la luptă. Emil Bodnaraș a prezentat în final planul Partidului Comunist care prevedea:

- a) Răsturnarea prin forță a dictaturii militaro-fasciste;
- b) Scoaterea țării din războiul hitlerist;
- c) Intoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste.

După vii discuții, cei prezenți au aprobat planul elaborat de către P.C.R. Un fapt incriminator de trădare a aparținut regelui. La 15 iunie, deci a doua zi, Mihai a aprobat acest plan, dictat probabil de Moscova. Pentru pregătirea acțiunii armate, a fost creat și un comitet militar din care au făcut parte: generalii Gheorghe Mihail, C. Vasiliu Rășcanu și colonelul Dumitru Dămăceanu.

- *Va urma* -

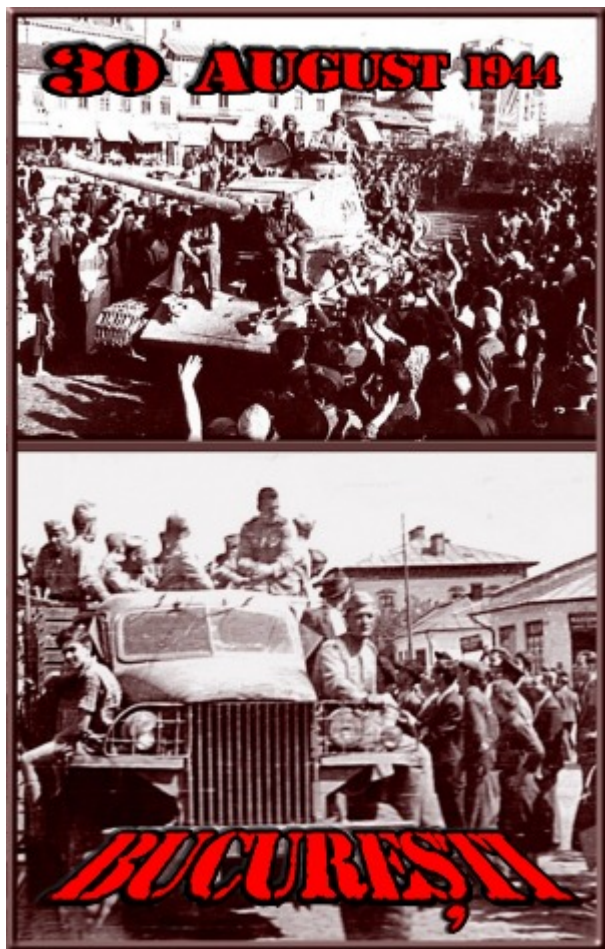
Grafica - Ion Măldărescu

[1] „Poarta Iașului” - denumire atribuită facilităților complotiștilor-trădători de la Palatul Regal în cadrul „Operațiunii Iași-Chișinău”.

Evaluare: ★★★★★

Regele Mihai - Trădător al României! (2)

Vladimir Roşulescu (<https://www.art-emis.ro/vladimir-rosulescu/>) © 02 Septembrie 2015

Regele se împotriva armistițiului negociat de guvern cu rușii, probabil din invidie și din ură față de Mareșal. Poziția lui față de armistițiu a rezultat clar dintr-o declarație făcută lui Gheorghe Brătianu: „*Dacă îl lăsăm pe Antonescu să facă singur armistițiul, ne va ține sub papuc!*”. Cu acel prilej, l-a sfătuit pe Brătianu să se retragă de la orice acțiune cu Antonescu. În acest spirit a acționat și Gheorghe Duca, trimisul regelui la Stockholm, care, și la vârsta de 80 de ani, își făcea un titlu de „glorie” din misiunea ce i-a dat-o regele, aceea de a sabota tratativele de armistițiu româno-sovietice. O problemă ignorată până acum de istorici privește deschiderea frontului de la Iași la 20 august 1944. După plecarea participanților de la consfătuirea cu comuniștii din 13/14 iunie 1944, au mai rămas în incintă pentru o „consfătuire de rutină” Emil Bodnaraș și Dumitru Dămăceanu, care au stabilit în strict secret ca, în scopul înlăturării lui Antonescu și pentru a grăbi ieșirea României din război, un segment de front de la Iași, denumit conspirativ „Poarta Iașului” să fie deschis din punct de vedere militar la o anumită dată. Acest segment de front, în caz de retragere, venea pe linia de fortificații Focșani-Nămaloasa-Galați. Segmentul de front stabilit avea o lățime de 25 km între Erbiceni și Rădăuți, la nord de Iași. Sectorul a celui era

apărat de Corpul 5 A. român din Armata a 4-a, comandant de generalul Nicolescu Constantin (după înlocuirea generalului Avramescu - n.r.). Deschiderea frontului urma să fie anunțată părții sovietice (prin generalul Aldea - n.r.). Pe lângă cei stabiliți să facă parte din comitetul militar, au mai fost cooptați în conjurație: generalul Aldea, mareșal al Palatului și generalul Mihai Racoviță, comandantul Armatei a IV-a pe frontul din Moldova, P.C. la Piatra Neamț.

În legătura cu situația frontului din Moldova, trebuie făcută următoarea precizare: pe frontul de est, începând cu anul 1944, Armata Română a fost încadrată în Grupul de Armate german „Ucraina Sud”, comandant general-colonel Hans Friessner. După marea confruntare de tancuri sovieto-germană de la Uman (5 martie 1944), din zona mijlocie a râului Bug, pierdută de armata germană, s-a deschis drumul armatelor sovietice care au atins granița de nord-est a României, pe Nistru. Treptat, prin ample replieri, frontul român, întărit cu trupe germane, s-a stabilizat la 17 aprilie 1944, pe linia est Carpați, pe râul Siret, până la Pașcani, apoi pe la nord de Târgul Frumos, nord Iași, trecea peste Prut și ajungea la Nistru, la sud de Dubăsari, apoi pe Nistru, Limanul Nistrului, Marea Neagră. Armata a 4-a română, comandant General de Corp de Armată Mihai Racoviță, se apăra pe linia est Carpați pe

râul Siret până la sud de Dubăsari, pe Nistru. Armata a 4-a română avea în componere Corpurile. 1, 5, 6, 7 A. și Corpul. 57 A german, care împreună cu Armata a 8-a germană facea parte din Grupul de Armate „General Wohler”. La flancul drept, pe Nistru, se apara Armata a 3-a română cu Corp 2 și 3 A române, C. 29 și 72 A germane și Cdm. 110. Împreună cu Armata a 6-a germană constituiau Grupul de Armate „General Dumitrescu”. Pe acest aliniament, trupele româno-germane au respins numeroase atacuri sovietice, inclusiv ofensivele din mai și iunie 1944 ale trupelor sovietice.

La începutul lunii iulie 1944, o vizită „discretă” la Iași a generalului Aurel Aldea, pentru a se întâlni cu generalul Racoviță, a prilejuit întocmirea unui plan strategic, în sensul preconizat de Bodnaraș-Dămăceanu pentru deschiderea frontului în „Poarta Iașilor”, iar la sfârșitul lunii iulie 1944, Bodnaraș i-a comunicat lui Stalin toate detaliile necesare: deschiderea programată a frontului; zona deschiderii; data prevăzută - 20 august. Pentru materializarea planului, Stalin a ordonat încetinirea ritmului ofensivei sovietice pe frontul din Polonia și transferarea de trupe pe frontul din Moldova, în sectorul stabilit.

Ofensiva sovietică a început în dimineața zilei de 20 august, iar trupele române din „Poarta Iașului” s-au retras în cursul nopții. La ora 13.00, trupele sovietice au intrat în Iași, depășind trupele Armatei a 4-a, aflată în retragere dezordonată. Mareșalul Antonescu a făcut o scurtă vizită de inspecție pe front, în perioada 20-21 august 1944, și a constatat dezorganizarea frontului și începutul retragerii neașteptate. S-a întors repede la București, mai hotărât să semneze armistițiul cu rușii. În dimineața zilei de 23 august 1944, Antonescu aștepta răspunsul de la Stockholm, pentru a semna armistițiul cu U.R.S.S. În așteptarea răspunsului, el a cerut scrisori de la Maniu și Brătianu, pentru susținerea armistițiului. Între timp, de la Stockholm a sosit la Ministerul Afacerilor Externe acceptarea sovietică la propunerile românești de armistițiu. Telegrama în loc să-i fie înmănată Mareșalului Antonescu, Grigore Niculescu-Buzesti, participant la conjurație, a înmănat-o Regelui. În situația dată, regele, fără să vorbească despre telegrama și implicat în complot alături de comuniști, le comunica lui Maniu și Brătianu ca va intra în acțiune și va realiza singur armistițiul, fiind sătul de tutela lui Antonescu. Deși Mareșalul Antonescu nu a primit telegrama așteptată, a mers totuși la Palat, unde a fost arestat. Că Antonescu era hotărât să încheie armistițiul cu U.R.S.S. rezultă și din faptul că în seara de 22 august l-a convocat pe ministrul german la București, Clodius și, în prezența generalului Pantazi, ministru de război, i-a adus la cunoștință că România va cere armistițiul cu Aliații.

Armistițiul sovietic cu România era o necesitate și pentru Rusia

Pozițiile întărite româno-germane din Moldova, care au rezistat la numeroase atacuri sovietice (începând cu 17 aprilie 1944) și pe care trupele se aflau și la data de 20 august, ca și existența în spatele frontului, la nici 200 km a unui aliniament puternic fortificat - linia Focșani-Nămoloasa-Galați - prezenta pericolul transformării României într-un teatru de război. De aceea, toți factorii interesați în destinul României, inclusiv Rusia, căreia o rezistență pe linia de fortificații i-ar fi afectat interesele în Balcani, au considerat ca necesară ieșirea țării din război prin încheierea unui armistițiu. Prin trădarea de la Iași, de la 20 august 1944, frontul româno-german din Moldova a căzut fulgerător, zădărniciindu-se și organizarea unei rezistențe pe linii de fortificații. La 23 august 1944, ora 13.00, trupele sovietice, aflate în marș prin Moldova, deoarece nu au întâmpinat nici o rezistență, se aflau la 60 km de Focșani, iar la ora 18.00, avangarzile sovietice au ajuns la linia de fortificații.

La ora 22.00, în ziua de 23 august, prin Comunicatul Regelui Mihai, s-a ordonat mârșava și înconștientarea încetare a focului între trupele române și cele sovietice, dar, pentru că armistițiul cu sovieticii nu era semnat, rușii au continuat să captureze militarii români. Așa au luat drumul Siberiei circa 175.000 de militari români, 40.000 dintre aceștia au fost internați în lagărul de la Bălți din Basarabia, unde au murit de foame sau de frig, de boli, sau au fost executați de comisari basarabeni din Armata Sovietică, între ei numărându-se și maiorul Alexandru Bârlădeanu. Criticii actului de la 23

august 1944 (și sunt foarte mulți) îl consideră unii drept „act de înaltă trădare”, iar alții drept „gravă eroare politică”. Și unii și alții au dreptate, el este atât act de înaltă trădare, cât și o gravă eroare politică cu multiple implicații și consecințe nefaste pentru România. Cei din urmă susțin, și istoria le dă dreptate, că Mareșalul Antonescu trebuia lăsat să încheie și să semneze armistițiul, deoarece el îl negociase și putea să impună rușilor, prin armata de un milion de oameni, un alt mod de acțiune decât capitularea necondiționată. Prin arestarea lui Antonescu și capitularea întregii armate, din ordinul Regelui Mihai, înaintea semnării armistițiului cu rușii, România a pierdut baza juridică și morală a apărării drepturilor sale, s-a dezonorat singură. Regele trădător a fost răsplătit de Stalin cu ordinul „Победа” (Victoria), cea mai valoroasă distincție sovietică pe timp de război.

Capitularea necondiționată a însemnat un dezastru național, un mare calvar pentru România, calvar ce îl va purta o lungă perioadă de timp. Alături de cei circa 175.000 de militari români care au luat drumul lagărelor sovietice de prizonieri, după 23 august 1944, au mai fost deportați în U.R.S.S. peste 20.000 de alți români și 72.000 de români de etnie germană. Prin nesemnarea armistițiului și capitularea necondiționată, România și-a pierdut definitiv libertatea și i s-a refuzat statutul de țară cobeligerantă, deși a fost a patra putere militară participantă la înfrângerea Germaniei fasciste. În decurs de un deceniu și jumătate, după 23 august 1944, România a fost furată de către ruși de cel puțin trei miliarde de dolari, în locul celor 300 de milioane impuse prin „armistițiul” dictat de Moscova. Semnarea armistițiului cu U.R.S.S., care conținea destule condiții împovărătoare pentru România, în comparație cu armistițiul negociat de Antonescu, a fost tărgănată până la 12 septembrie 1944, iar protocolul privind raporturile dintre Armata Română și Armata Sovietică a fost semnat abia pe 25 septembrie, ceea ce a făcut ca Armata Română să se angajeze singură în luptele pentru eliberarea Transilvaniei, reușind ca, până către jumătatea lunii septembrie, să respingă de pe teritoriul României, până la frontiera vremelnic impusă, trupele germano-ungare. Semnificativ pentru prestigiul de care se bucura la Moscova Mareșalul Antonescu este reliefat și de răspunsul dat de Molotov lui Lucrețiu Pătrășcanu, la 12 septembrie 1944, prezent la Moscova cu delegația română pentru semnarea armistițiului. Când Pătrășcanu a întrebat de ce condițiile de armistițiu impuse de către U.R.S.S. României sunt mai grele decât cele oferite lui Antonescu, Molotov i-a răspuns: *„Antonescu reprezenta România, dar voi nu reprezentați pe nimeni”*. Dar orice trădare se plătește scump, iar prețul trădării a venit destul de repede. Primii care l-au simțit au fost generalii Mihai Racoviță și Gheorghe Mihail, primul ajunsese ministru de război, iar al doilea - șef al Marelui Stat Major și ambii făcuseră parte din comitetul militar care răspundea de implementarea deschiderii „Porții Iașilor”.

Către începutul lunii septembrie 1944, s-au intensificat presiunile comandamentelor sovietice de subordonare a Armatei Române, iar începând cu ziua de 7 septembrie, Armata Română a intrat în subordinea Armatei Sovietice, fiind împărțită la diferite grupuri de armate sovietice, iar Marinei Române i-au fost debarcate echipajele la 3 septembrie și înlocuite cu echipaje sovietice. Astfel, atribuțiile celor doi militari au fost serios știrbite. Răsplata trădării continua. După război, atât generalul Racoviță, cât și generalul Aldea, au fost întemnițați, primul la închisoarea din Sighet, unde a murit în 1954, iar al doilea în închisoarea din Aiud, unde a murit în 1949. Regele trădător a primit un șut meritat la sfârșitul lui 1947, lăsând în urmă un tron și o conștiință pătată.

Grafica - Ion Măldărescu

